

[Finansministeren.]

devalueringen medførte for statsfinanserne, og over for udgiftsstigninger på statsbudgettet.

Denne regering valgte at begrænse statsudgifternes stigning og at forhøje momsen, fordi en forhøjelse af momsen i modsætning til de direkte skatter og andre afgiftsstigninger kunne holde eksporten fri for en øget belastning, og fordi industrieksportens vækst efter vort skøn var vor eneste mulighed for en varig forbedring af betalingsbalancen, således som udsigterne var for landbrugseksporten. Jeg er overbevist om, at dette valg var nødvendigt, og at vi valgte rigtigt.

Hr. J. O. Krag var inde på, som han kaldte det, min syslen med udenlandske lån. Jeg synes, der er en afgørende forskel imellem at forøge statens udenlandske gæld i en periode, hvor samfundet kæmper med en kraftig inflationstendens og en stærk prisudvikling, og så i en periode, hvor de inflatoriske tendenser er klart aftagende og vigende. Vi har skønnet, at stillingen i efter sommeren prismæssigt, beskæftigelsesmæssigt har været sådan, at en udenlandske lån-optagning til nyttige samfundsmæssige formål var forsvarlig, fordi disse ikke ville virke inflationsfremmende, men kun beskæftigelsesfremmende i den nuværende situation.

Jeg skal derfor her sige til folketinget, hvad jeg har oplyst over for finansudvalget, at vi har optaget for det første et lån på 125 mill. kr., som skal tildeles kommunerne til deres anlægsvirksomhed. Jeg går ud fra, at dette formål vil vi være enige om, ligesom vi vil være enige om, at dette lån var fornuftigt under hensyn til den nuværende beskæftigelsessituation.

Vi har dernæst optaget et lån på ca. 55 mill. sv.kr. til el-værkernes investeringsvirksomhed. Vi ved, at der er tradition for, at staten hjælper el-værkerne med deres investeringsvirksomhed, og vi tror også, det er samfundsgavnligt, at vore el-værker er i stand til at forsyne vort erhvervsliv, vor

industri, vort landbrug osv. på den bedst mulige måde.

Endelig har vi for det tredje optaget et lån på 150 mill. D-mark til styrkelse af landets valutareserve. Udviklingen har nemlig gennem de seneste måneder vist, at forskellen i renteniveauet herhjemme og ude i verden er blevet så meget mindre, at det har medført en nedgang i de kortfristede leverandærkreditter, som erhvervslivet tidligere kunne opnå, og som medførte, at valutareserven kunne bevares trods den stadige stigning, vi oplevede i betalingsbalanceunderskuddet.

I fjor havde Danmark et underskud på 2.150 mill. kr., og dette betød jo, at vi opnåede udenlandske kreditter på stort set det samme beløb, da valutareserven kun gav meget lidt efter. I år vil vi formentlig ikke komme så højt op, selv med hensyntagen til statens lånoptagning. Efter mit skøn kan der ikke være nogen tvivl om, at de lange lån, jeg her har omtalt, er nok så betryggende for den økonomiske politik som den kortsigtede kreditgivning, vi hidtil har haft, idet ændringer i renteniveau og udenlandske konjunkturer kunne medføre, at pengene blev taget hjem, og at valutareserven skrumpede ind. Opretholdelsen af valutareserven er jo nemlig en af betingelserne for en fri økonomisk politik.

Jeg vil gerne føje til, at vi står over for — det er jo også fremgået af debatten og af regeringens åbningstale — stadig nye og påtrængende krav, der stilles til staten, såvel af social karakter og af trafikmæssig karakter som med hensyn til uddannelsen. Det nuværende skattetryk er højt, og debatten har vist, at det endda efter oppositionens opfattelse er for højt. En langtidsbudgettering og -planlægning er derfor nødvendig, så vi i takt med velstandsstigningen kan løse problemerne. Det er derfor, regeringen har lagt budgetrammer for en 4-årig periode. Vi anser denne fremgangsmåde for at være nødvendig, og det er nødvendigt, at vi holder disse budgetrammer.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke stillede